

THRILLER

Virtuele tango

Ontdekt door
de lezers van

TenPages.com*

*where books are born

Melissa Skaye

ELLESSY
CRIME

Melissa Skaye

VIRTUELE TANGO

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

*Voor de liefdes van mijn leven:
Roger, Kylian en Savenna. Mijn steun en toeverlaat.
Ik hou van jullie.*

‘Als ik ben wat ik heb en ik verlies alles wat ik heb, wie ben ik dan?’

Erich Fromm

Proloog

5 november 1995

De gasten werden uitgezwaaid en het feestvarken sloot glimlachend de deur. Het was een lange dag en avond geweest, maar haar twintigste verjaardag was gevierd. Ze slaakte een zucht en keek naar de troep in de huiskamer. Morgen maar. Haar broer stond af te wassen en verder was er niemand te zien.

Haar biologische moeder was jaren geleden overleden. Haar vader, die niet goed alleen kon zijn, had binnen een jaar een nieuwe vriendin gehad. Ze was niet zo dol op Melina, maar de zoon die ze meebracht maakte veel goed. Zij was pas tien jaar geweest en het klikte vrijwel meteen.

Glimlachend dacht ze terug aan die keer dat hij het voor haar had opgenomen toen Ivy, een meisje uit groep acht, haar in elkaar wilde slaan. Ze had net een flinke schop te pakken en moest zich verbijten om niet te gaan huilen. Haar broer zat allang op de middelbare school, maar kwam haar halen. Hij zag de woeste blik van Ivy, greep haar gebalde vuist, zette haar met haar rug tegen een muur en keek haar diep in de ogen. Heel kalm en beheerst maakte hij melding van het feit dat niemand aan zijn zusje kwam en dat hij, als het nog eens zou gebeuren, Ivy zou weten te vinden.

En dan alle keren dat haar vader haar iets verbood. Haar broer woog voor- en nadelen tegen elkaar af, pleitte voor haar en al snel was pa als was in zijn handen. Hoe deed hij dat toch, had ze zich meerdere malen afgevraagd. Is het die zachte glimlach die altijd zijn ogen bereikt? Woorden die uit haar mond belachelijk zouden klinken, maar uit de zijne briljant? Het geduld dat door hem leek te zijn uitgevonden?

Hij droogde zijn handen af en leunde met zijn rug tegen het aanrecht.

‘Als pap en mam morgen zien hoeveel wijn erdoorheen is gegaan, krijgen ze een hartverzakking.’ Hij gaapte en keek haar vervolgens gemoedelijk aan. ‘Laten wij die lege flessen maar naar de kelder brengen.’

Eigenlijk kon het haar weinig schelen wat haar stiefmoeder de volgende ochtend zou denken. Grote kans dat ze dan zo'n enorme kater had dat ze het niet eens zou merken. Maar om niet moeilijk te doen greep ze de lege flessen Châteauneuf-du-Pape van het aanrecht en liep ermee naar de gang waar zich de trap naar de kelder bevond. Ze trok aan een koordje waardoor er een lampje ging branden. Volgens oom Leo spookte het in kelders. Onzin natuurlijk, maar toch ...

Ze liep de trap af en stond in het schemerdonker. Rillend vervolgde ze haastig haar weg: ze wilde deze koude, enge ruimte zo snel mogelijk verlaten. Voorzichtig

legde ze de flessen in een krat en draaide zich snel weer om, maar botste tegen haar broer op die ineens achter haar stond.

‘Sorry,’ excuseerde ze zich. ‘Ik wil hier heel erg graag vandaan.’

Teder aaide hij over haar wang. ‘Je gelooft die verhalen over spoken in kelders toch niet echt?’

Ze glimlachte onzeker en liep langs hem, maar ineens sloeg hij zijn armen om haar middel en hield haar stevig vast.

‘Ik wil hier echt graag weg en volgens mij had jij dat laatste biertje niet moeten nemen.’ Ze probeerde zich los te worstelen, maar hij verstevigde zijn greep op haar. Ze draaide haar hoofd iets naar achteren zodat ze hem in zijn ogen kon kijken. Het ging moeizaam, maar het lukte. Toen barstte ze in lachen uit om de idiote situatie.

‘Als jij niets zinnigs meer te melden hebt wil ik nu heel graag naar mijn bed,’ zei ze.

‘Weet je dat deze kelder perfect geïsoleerd is?’ stelde hij een retorische vraag. ‘Niemand zou je kunnen horen als je praat, lacht of zelfs schreeuwt.’ Zijn groengrijze ogen stonden waterig, maar dat weet ze aan de alcohol.

‘Ja, dat weet ik. Als je behoefte hebt om over kelders te praten is dat prima, maar dan graag morgen.’

Ze zette net een voet op de traprede toen ze ineens een hand op haar schouder voelde die haar naar achteren trok.

‘Hé, ik ben moe en heb echt geen zin in geintjes.’ Ze draaide zich naar hem om en beantwoordde, naar ze hoopte, luchtig zijn grijns. Haar blik bleef op zijn ogen hangen, haakte zich erin vast. Een tinteling verspreidde zich over haar ruggengraat.

Er was één geheim dat hij nooit met haar had willen delen. Ze had het in zijn ogen gezien en het was met de jaren duidelijker geworden. Ze had er nooit naar gevraagd in de hoop dat hij er vanzelf mee voor de dag zou komen. Ineens zag ze weer die glinstering in zijn ogen. Ze hoefde niet alles van hem te weten ook al had ze meerdere malen gedacht dat het stukje dat ze niet kende niet helemaal jofel was. Iets sinisters.

‘Welterusten, broer,’ mompelde ze.

‘Je noemt me telkens ‘broer’ maar laten we wel zijn; dat ben ik natuurlijk niet. We delen niet hetzelfde bloed.’

‘Dat zegt toch helemaal niets. Voor ons is het gewoon wel zo.’ Ze probeerde speeksel te produceren om normaal te kunnen slikken. Ze haalde diep adem door haar neus.

‘Voorheen was je gewoon een meisje waar ik het goed mee kon vinden, ik hield een oogje in het zeil als het nodig was, maar je bent veranderd in een prachtige

vrouw.’

‘Dank je. Denk ik ...’ Ze kreeg door dat hij haar meer te vertellen had, maar ze was zo moe dat ze het nu even niet kon opbrengen naar hem te luisteren.

Hij hield zijn blik nog steeds strak op haar gericht en voor het eerst werd ze zich van iets gewaar dat ze niet eerder bij hem had gevoeld: zenuwen. Misschien kwam het door die glinstering van daarnet die nog steeds zichtbaar in zijn ogen lag, maar ze had er genoeg van. Als hij toentertijd op die manier naar Ivy had gekeken, was het niet zo gek dat die voortaan met een grote boog om haar heen was gelopen.

Ineens pakte hij haar bij haar schouders beet en zette nog een stap dichterbij. ‘Je wist het wel. Je hebt me de hele tijd op lopen geilen met je gegluur en je ‘toevallige’ aanrakingen. Langs me lopen en zorgen dat je borsten me raken.’

Haar opstandigheid kwam bovendrijven. Ze trok zichzelf los en beet hem toe: ‘Ik weet niet wat jij je in je hoofd haalt, maar je ziet dingen die er niet zijn.’

Zijn ogen versmalden zich. ‘Ik weet dat veel mannen naar je kijken.’

‘Ja, en?’

‘Overall het geile wijf uithangen en nu doen alsof je de heilige maagd Maria bent.’

‘Geile w...’ Hoe kwam hij daar nou bij? Ze was met haar twintig jaar zo groen als gras!

Zijn gezicht kreeg een geslepen uitdrukking. ‘Je gaat me toch niet vertellen dát je nog maagd bent?’

‘Hufter,’ zei ze uit de grond van haar hart.

Hij kwam weer dichterbij, zijn hand reikte richting haar gezicht. Toen greep hij de hals van haar jurk beet en even voelde ze zijn vingers op haar huid. Met een ruk trok hij haar met zorg gekozen feestjurkje kapot, waardoor haar beha zichtbaar werd. Hij likte met het puntje van zijn tong langs zijn lippen.

‘Idioot!’ riep ze. ‘Kijk nou eens wat je gedaan hebt!’

Tot haar verbazing begon hij te lachen. ‘Je zou je gezicht eens moeten zien!’

Een zenuwachtige giechel welde op vanuit haar keel. Hij maakt een geintje, zei een stemmetje plotseling. Weliswaar een macaber geintje, maar hij heeft er een bedoeling mee. Hij wil me harden voor als ik ooit in de problemen kom. Zien of ik me kan weren, weten of ik me red.

‘Ik begrijp de boodschap, maar je had mijn jurk niet stuk hoeven trekken,’ zei ze.

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Boodschap?’

Ze was ineens niet meer zo zeker van haar zaak toen ze naar zijn ironische glimlach keek. Een glimlach die zijn ogen niet bereikte. Zenuwen maakten plaats voor angst. Ineens was het daar, het broze, nare en sluimerende gevoel dat bezit van haar nam. Ze voelde haar hart tegen haar ribben bonken. Door de verlammende angst

kreeg ze het niet voor elkaar om goed te ademen. Ze slikte krampachtig en zag ineens felle flitsen voor haar ogen, ze wankelde een beetje en haar handen werden gevoelloos. Ze hield haar armen beschermend voor haar borsten en zette een paar stappen naar achteren op voeten die niet bij haar leken te horen.

Met één grote stap was hij bij haar. *Pets, pets*. Ze had de klappen in haar gezicht niet aan zien komen. Haar wangen brandden, tranen sprongen in haar ogen.

Uit het niets greep hij haar stevig beet, trok haar naar een hoek van de kelder en smeed haar op een stapel dekens. Ze wist bij god niet waar haar broer was gebleven, er was heel iemand anders voor in de plaats gekomen.

‘Hé, waar ben je mee bezig!’ Ze probeerde meteen op te staan, maar hij duwde haar terug. ‘Gek! Wat doe je?’ Ze voelde een vlamme woede opkomen en opnieuw wilde ze opstaan, maar hij legde zijn handen op haar schouders en oefende zoveel druk uit, dat ze door haar benen zakte. Vervolgens torende hij boven haar uit en bekeek haar met een wellustige blik in zijn ogen. Ze voelde zich als verlamd. Nu wist ze heel zeker dat het stemmetje in haar keihard had gelogen.

‘Jij weet niet wat je wel en niet wilt. Maar ik wel ...,’ zei hij.

‘Verdomme!’ Ze hief haar rechterbeen met de bedoeling hem zo hard mogelijk te raken, maar hij stapte opzij zodat ze hem alleen maar schampte. Weer kreeg ze die ironische glimlach toegeworpen, maar ze trapte hem opnieuw. Voor ze doorhad wat er gebeurde bukte hij en sloeg haar hard in haar gezicht. En nog een keer. Ze sloeg van zich af, maar hij leek het niet te voelen. ‘Klootzak!’ Ze proefde de metaalachtige smaak van bloed. De duivel was in hem gevaren. Ze begon harder te gillen en maaide met haar armen en benen in de hoop hem te raken, maar dat belette hij haar door bovenop haar te duiken. Alle lucht werd uit haar longen geslagen en ze had het gevoel dat ze verdronk.

Hij perste zijn lippen op haar mond en graaide met zijn handen, scheurde haar slipje kapot en trok haar beha los. Ze schudde haar hoofd wild heen en weer, probeerde hem te bijten.

Met een hand pakte hij haar beide polsen beet en hield ze stevig vast. Met zijn overgebleven hand trok hij zijn eigen broek los en toen ze zijn erectie tegen zich voelde drukken, wist ze dat dit echt was. Het overkwam haar en ze kon er niets aan veranderen.

Hij gaf haar een ongenadige kopstoot. Ze hoorde en voelde haar neus breken. Sterren en vlekken dansten voor haar ogen en vlak voor ze het bewustzijn verloor, besepte ze dat hij haar voor één moment genadig was geweest: ze hoefde niets meer te voelen.

Hoofdstuk 1

Donderdag 13 mei 2010

Rechercheur Sanne Philips rekte zich even lekker uit voordat ze er voor vandaag de brui aan gaf. Het was een drukke dag geweest die zich had beperkt tot het bureau. Rapporten invullen en telefoongesprekken voeren. Lastige gesprekken van emotionele aard. Ze wist het altijd van zich af te zetten, bezorgde ouders hoorden nu eenmaal ook bij haar werk, maar soms voelde ze zich wel eens een therapeut. Een stekende hoofdpijn was het gevolg en ze had honger. Ze had haar weerbarstige bruine krullen onder een petje verstopt waardoor ze, als ze haar collega's moest geloven, jonger oogde dan haar werkelijke leeftijd van tweeëndertig jaar.

De ruim bemeten recherchekamer telde zes grote bureaus en voelde aan alsof het haar tweede huis was. Het was er gezellig rommelig, en op elk bureau stond wel een pot snoep of drop. Aan de muren hingen diverse posters van schaars geklede al dan niet bekende vrouwen. Sanne en haar vrouwelijke collega's wilden niet voor de jongens van de recherche onderdoen en hadden een poster van een zeer sexy en halfnaakte acteur opgehangen. Aangezien een burger nooit toegang tot de recherchekamer heeft, had hoofdinspecteur Ramon van Rhoden het oogluikend toegestaan.

Op een van de bureaus ging een telefoon over. Ze nam het gesprek aan.

‘Sanne Philips, recherche Hoorn.’

Het was een medewerker van de Politie Service Lijn. Ze meldde dat ze een vrouw onder de knop had, die anoniem wenste te blijven. Het ging om stalking.

‘Verbind maar door,’ zei Sanne.

‘Ik noem mijn naam liever niet, maar ik heb last gehad van een stalker op internet en dat wil ik graag doorgeven.’

De stem klonk jong en Sanne kreeg een beeld voor ogen van een vrouw van een jaar of twintig, maar dat kon altijd misleidend zijn.

‘Kun je iets specifiekere zijn?’ vroeg ze. ‘Hoelang is dit gaande? Heb je een website, een naam?’

‘Het gaat om een chatbox.’ De vrouw viel stil.

‘Ik zou graag iets meer willen weten,’ zei Sanne, in de hoop haar aan te sporen.

‘Op het forum *NoordHolland-klets.nl* heb je de keus uit verschillende chatboxen en ik koos voor Hoorn en omstreken. Ik heb mijn e-mailadres gegeven aan een man met wie ik op de chat zat. Na een tijdje ontving ik rare mails. Hij blijkt ergens een

recente foto van mij vandaan te hebben gehaald en die heeft hij bewerkt. Heel gruwelijk. En nu ben ik best bang, want als hij een foto van mij weet te vinden, weet hij misschien ook wel waar ik woon.'

Sanne hoorde de vrouw overduidelijk in- en uitademen, alsof ze net een marathon had gelopen. 'Had je die foto ergens online staan?'

'Nee, daarom is het zo bizar.'

'Heb je geen idee wie het kan zijn? Een ex-vriend misschien?'

Ze negeerde de vraag. 'Er is nog iets.'

Het bleef opnieuw stil aan de andere kant van de lijn. Sanne zwaaide naar haar collega Luca Borra die met vragende ogen de researchkamer binnenliep. Ze gaf met haar blik te kennen even te wachten. Oosterse melanges vulden haar neusgaten. Ook al was het het einde van een lange werkdag, Luca rook alsof hij zich net met zijn flesje Davidoff had besprenkeld.

'En er was dus nog iets,' zei Sanne in de telefoon.

'Ik schaam me een beetje.'

'Vertel maar wat er nog meer was.'

'Hij wilde een afspraak met me maken. Dat was trouwens vóórdat ik die foto ontving. Die foto en rare mails kwamen van een ander e-mailadres dan hij voorheen gebruikte. Toen bedacht ik dat het ook om twee personen zou kunnen gaan, maar daar ben ik niet zeker van. Ik sprak met hem af, maar heb hem laten zitten.'

'Waar had je afgesproken?'

'Bij Restaurant Alpino aan het Breed. Hij beschreef zich als donkerblond met bruine ogen en hij werkte in de bouw. Toen ik dus opmerkte dat hij vast een breed postuur zou hebben, beaamde hij dit. Mijn type, maar toch wilde ik de afspraak niet laten doorgaan. Ik weet alleen zijn chatnaam en dat is *Romance*.'

'*Romance*?' Ze trok een wenkbrauw op naar Luca die in een stoel tegenover haar zat en haar aandachtig bekeek.

'Ik heb hem een mail gestuurd waarin ik aangaf dat ik contact met iemand anders had en wenste hem het beste.'

'En toen kwam de foto?'

'Nee. Ik had een advertentie op het forum zien staan en die sprak me zo aan dat ik erop heb gereageerd.'

'Toen had je dus contact met twee personen?'

'Ik heb alleen wat heen en weer gemaïld met de man van de advertentie, meer niet en toen ontving ik ineens die foto en rare mails. Het waren dreigmails. Sorry dat ik niet helemaal duidelijk ben. Ik weet het allemaal niet, het kan een en dezelfde persoon zijn, het kan op toeval berusten, maar ik ben even helemaal klaar met chatten

en mailen.’

‘Heb je die foto en dreigmails bewaard?’

‘Ik wilde ze niet op mijn computer laten staan dus ik heb alles verwijderd.’

‘Ik wil graag dat je even langs het bureau komt. Ik wil meer gegevens van deze persoon of personen weten. Uiteraard denken we aan je privacy, daar hoef je echt niet bang voor te zijn.’

‘Nee, ik wilde dit alleen maar doorgeven, meer niet ...’

‘Opgehangen,’ zei Sanne tegen Luca en legde de telefoon op het bureau.

‘Praat me even bij,’ vroeg hij en dat deed ze terwijl ze in zijn ogen keek. Dat was elke keer alsof je het voor het eerst deed. Hij had namelijk één bruin en één groen oog.

Luca Borra, zesendertig jaar en geboren Italiaan, was op zijn derde met zijn ouders naar Nederland gekomen. Sanne kon met niemand zo goed samenwerken als met Luca. Ze dankte nog steeds de dag dat hij aan haar werd voorgesteld. Ze miste toentertijd haar partner Beryl, die was overgeplaatst en naar Amsterdam was verhuisd. Ze had zich een beetje verloren gevoeld zonder haar vriendin en had maar al te goed beseft dat de kans weer zo’n fijne partner toegewezen te krijgen, erg klein was.

‘Ik heb nog nooit van dat forum gehoord.’ Luca’s hand was al onderweg naar de computer en met een paar snelle handbewegingen had hij de website op het beeldscherm staan.

Sanne keek met hem mee. Het was een scala aan kleuren en het duizelde haar eventjes. Aan de linkerkant was een menu zichtbaar met chatboxen als *vrienden voor het leven in Heiloo*, *NoordHollandse snoepers hier moet je zijn*, *café xl*, *NH-damesliefde*, *NH-mannengenot*, en toen zag ze waar ze waarschijnlijk moesten zijn: *Hoorn eo*. Ze wees en Luca klikte op de button.

Er openden zich nog meer chatboxen op een pagina waar bovenaan een eenhoorn zichtbaar was, en de tekst *Hoorn, parel aan het IJsselmeer*. Hij opende lukraak wat boxen, maar om mee te chatten of te lezen moest je aangemeld zijn. Luca vulde gegevens in en logde in.

Sanne schoot in de lach. ‘*Italiano*. Originele nickname!’

‘Het heeft waarschijnlijk weinig nut wat we doen, aangezien er vaak privé wordt gechat. Neem deze, *Amice*.’ Hij klikte. ‘Ja, wachtwoord nodig,’ mompelde hij.

‘Zoek eens op gebruikers,’ zei Sanne.

Hij zocht bij leden naar de chatnaam *Romance*, maar die bestond niet.

‘Vreemd,’ vond ze. ‘Of juist niet. Ga even terug naar het menu.’

Luca klikte op een mapje waar ‘advertenties’ stond en scrolde door de meest

vreemde berichten. Van *Goed tehuis gezocht voor een hond*, tot *Vrouw gezocht om leuke avonden mee te delen* en het klapstuk: *Wie wil gratis mijn huis verbouwen?*

Luca klikte de website weg en stond op. ‘Mooi geweest voor vandaag. Ik ga naar huis.’

‘Ik ook,’ zei Sanne.

Ze liepen naar beneden waar zich de receptie, aangiftekamers, wachtruimte en uitgang bevonden.

Patrick Jongbloed, al ruim een jaar als agent in Hoorn werkzaam, wees naar een van de aangiftekamers waarin een opgeschoten jongen op een stoel zat. Aan zijn gezicht te zien was hij razend. Voor de kamer stond een andere agent.

‘Wie is dat?’ vroeg Luca aan Patrick.

‘Hij wilde de auto van zijn oma stelen. Hij heeft haar een duw gegeven zodat ze hard op de stoep viel. Hij heeft de sleutels uit haar hand gerukt en zou ook nog over haar heen zijn gereden als hij die kans had gehad. De jongen reageert geagiteerd, dus ik denk dat er drugs in het spel zijn.’

Sanne keek bedenkelijk, want daar vond ze de jongen er veel te nijdig voor uitzien. Hij was niet in de war.

‘Enig idee hoe oud hij is?’ vroeg Patrick.

Ze bekeek de jongen nog beter. Hij droeg een jeans waarvan het kruis tot de knieën kwam. Hij droeg geen jas, maar een dik en bedrukt vest dat je tegenwoordig bij al die pubers zag. Zijn haar stond aan alle kanten omhoog en zijn gezicht vertoonde aardig wat acne. ‘Veertien,’ zei ze.

‘Goed geraten.’

Ze wensten Patrick succes, die meteen naar zijn arrestant liep. Ze deden net drie stappen richting de uitgang toen de hel losbrak. De deur van de aangiftekamer vloog open en de opgeschoten knaap kwam met een wilde, woeste blik in zicht. Hij wilde overduidelijk wegrennen, maar dat ging vrij moeizaam aangezien Patrick aan zijn benen hing. De jongen brulde verwensingen aan Patricks adres en dat van agenten in het algemeen. Een stelletje dat kalmpjes op de bank van de wachtruimte zat, maakte zich snel uit de voeten. Patrick wist de jongen op de grond te krijgen, maar had al een paar rake trappen ontvangen. Een worsteling volgde, tot de knaap Luca op zijn rug kreeg. Een agent nam het over en bracht de jongen naar beneden, waar zich het cellenblok bevond. Dit alles had al met al misschien veertig seconden geduurd.

Patrick had een dik oog en een bloedende schram op zijn wang. Luca gaf hem een klop op zijn schouder. ‘Yo, Adrian,’ zei hij met de lage stem van Sylvester Stallone, kijkend naar het dikke oog dat al blauw werd.

Patrick grimaste en liep in de richting van het toilet.

De verhoorkamers en ophoudkamers bevonden zich in het arrestantencomplex, beneden in het gebouw. Daar werden de arrestanten binnengebracht. Sanne bedacht dat ze de knaap daar meteen naartoe hadden moeten brengen.

‘Naar huis,’ zei ze. ‘Languit op de bank met mijn konijn. Meer wil ik niet.’

‘En wat eet jij vanavond? Konijnenbout?’ vroeg Luca, toen ze samen naar buiten liepen.

‘Haha, errug grappig.’

‘Als je dat idee nu eens voor kerst bewaart.’

‘Ik prefereer het wollige gezelschap van Mister Malibu boven het jouwe. Wen er maar aan dat niet elke vrouw aan je voeten ligt.’

Sanne woonde in een appartement boven een winkelcentrum. Het was vlakbij het bureau van Politie Hoorn. Ze kon het, als ze daar zin in had, lopend af. Terwijl ze naar boven liep bedacht ze dat ze eigenlijk boodschappen moest doen, maar ze had er geen zin in. Er moest nog een pizza in de vriezer liggen, er was nog een beetje melk, brood en koffie voor morgen.

De Engelsen zeggen heel treffend: thuis is waar het hart ligt. Dat ging voor haar zeker op. Op haar werk kon het gebeuren dat bepaalde zaken te dichtbij kwamen. Ze kon ervaringen en verhalen van slachtoffers in het juiste perspectief zien, maar zo nu en dan maakte het iets in haar los en zag ze haar eigen verleden aan zich voorbij trekken. Thuis was haar rustpunt.

Toen ze binnenkwam, liep ze als eerste naar een binnenhok waarin een grote hoop wol op haar zat te wachten. Ze opende het hok en een reus van een konijn sprong eruit.

‘Hallo, schat.’ Ze aaide hem over zijn kop en keek toe hoe hij door de kamer huppelde. ‘Jou met kerst opeten, het idee. Moet hij maar niet allergisch zijn voor Angorakonijnen.’

Het was jammer dat Luca nooit binnen kon komen, want na die ene keer dat hij dat wel had gedaan, had hij als een alien het huis moeten verlaten. Luca had het konijn daarvoor niet opgemerkt. Toen hij ineens begon te niezen, zijn ogen rood en dik werden en hij het stervensbenauwd kreeg, keek hij pas een beetje om zich heen, op zoek naar de oorzaak van zijn ellende. Opeens zag hij Mister Malibu, stond als gebeten op en rende het appartement uit. Sindsdien was hij nooit meer binnen geweest.

Hoofdstuk 2

Gerechtigheid. De betekenis van het woord komt in alle hevigheid op me af. Ineens wordt het me duidelijk. Treffender ga ik het niet tegenkomen. Ik hoef alleen wat details te weten en angst doet de rest.

Oude wraak wordt nieuwe wraak.

Doorgaans zijn vrouwen mooie wezens. Lang, kort, dik of dun, dat maakt mij niets uit. Ze zijn lief en zacht, en ik mag graag naar ze kijken en luisteren. Vrouwen bezitten een macht die tot op zekere hoogte altijd werkt. Maar begrijp me goed: tot op zekere hoogte. Er kan hun ongevraagd iets overkomen wat hen weerloos en zeer nietig maakt. Dan verschrompelen ze tot een mens dat net zo goed een bord om zijn nek kan hangen met daarop de tekst: 'Kwets me maar, doe me maar pijn. Ik ben toch niets waard'. Zulke vrouwen draag ik een warm hart toe en die hebben van mij niets te vrezen. Het gaat mij ook niet om hen, het gaat mij om een heel ander soort waartoe ik mijn gerechtigheden beperk. Het soort dat de verkeerde beslissing neemt en zo mijn pad kruist. Daar kan ik kort over zijn: dan hadden ze dat maar niet moeten doen. Ik ben niet onrealistisch, het is oorzaak en gevolg.

Maar geloof me als ik zeg dat ik hier niet voor heb gekozen.

Tegenwoordig heeft echt iedereen een trauma. Dat is dan weer stom wijvengelul als je het mij vraagt. Het is puur een hysterisch hulpmiddel om het beetje aandacht dat ze zo missen te krijgen. Ze eigenen het zich gewoon toe. Beetje zielig doen hier en nog treuriger doen daar. Om misselijk van te worden. Vooral de reacties die er op het gejang komen. Het is zo gemakkelijk om alles over personen te weten te komen. Ik sta er soms versted van.

Ik heb hun gezwets op het forum over het tijdsbestek van anderhalve maand gelezen. DumDum vertelde aan Roodhaartje dat haar date zo was tegengevallen, maar die bitch gaf wel het e-mailadres onder het mom: op elk potje past een dekseltje! Dan vraag je je toch af waar haar verstand zit. Wat een vriendschap! DumDum gaf meteen het advies dat de seks niet veel zou voorstellen; de heer in kwestie was nogal egoïstisch. Roodhaartje moest hem maar even leren een knap dekseltje te zijn.

DumDum is een vals loeder om haar vriendin een vent aan te smeren die haar zelf heeft teleurgesteld. En dan de wijze waarop ze het over seks heeft. Egoïsme is niet louter voor een man weggelegd, vrouwen kunnen er ook wat van. Ik ben er nu al zeker van dat Roodhaartje de man een mailtje gaat sturen en er juist mee

neuken wil. Zo doorzichtig als wat, wijven met een trauma.

Ik stap over haar naakte lichaam heen en bekijk haar eens goed. Slank, goedgevormde borsten, fijne heupen, en een mooi gezichtje. Een lekker wijf, zozegd. Beetje klein, dat wel. Haar ogen volgen me, bekijken me smekend, maar ik trek mijn blik los. Ik spreid haar benen en hoor haar luidruchtig door haar neus ademen. Doodsbang is ze. Ik neem haar op een manier zoals ze nog nooit is genomen. Gorgelende geluiden pruttelen uit haar keel, tranen lopen over haar wangen. Ze is er helemaal bij, voelt alles wat ik met haar doe, en dat is goed. Heel erg goed. Het smerige krenge.

Als ik klaar ben laat ik haar even met rust. Al kan ik mijn ogen niet van haar afhouden. Ik zweet als een otter en mijn handen jeuken. Ik trek aan de topjes van mijn nylon handschoenen. Haar ogen volgen me niet meer, lijken zelfs weg te draaien. Ik geef haar een klap tegen haar wang.

‘Wel een beetje erbij blijven, we zijn nog niet klaar.’

Haar lippen maken een vreemd ‘mmm’ geluid. Haar benen trillen als gelei, ze slikt krampachtig, haar ogen zijn nu wijd open en op mij gericht.

‘Mmm,’ murmelt ze weer. Het irriteert me. Ik krijg zin om haar te schoppen, haar mooie gezicht tot pulp te slaan, maar in plaats daarvan wandel ik door haar huis. Ik kan haar nog steeds horen, het geluid wordt zelfs luider. Haar lichaam doet het niet meer, maar verdomd, geluiden produceren kan ze nog wel.

Wat ze heeft gedaan is onvergeeflijk, in feite is ze een ijskoude. Glimlachend loop ik de keuken uit, want er is een prachtig idee in me opgekomen.

Zodra ik op haar neerkijk merk ik dat ze het heeft opgegeven. Ze kijkt me aan en ik kan het in haar ogen lezen. Het verschil met een paar dagen geleden is groot. Het was pure vechtlust geweest toen ze me zag. Mijn hand maakt een aaiende beweging over mijn borst. Ze heeft me best goed geraakt. Ik draai haar opzij en zie een tattoo van een engeltje op haar schouder. Hypocriet die ze is!

‘Het is tijd,’ zeg ik tegen haar. Ze reageert niet. Geen gemurmel, geen smekende blik. Haar ogen zijn gesloten.

‘Ik praat tegen je. Open je ogen, smerige hoer!’

Ze doet het niet dus ik geef haar opnieuw een klap. Nu schieten ze open.

‘Brave meid.’

Ik werp een blik op de klok, het enige hoorbare in de kamer. Tik, tik, tik. Ja, het is tijd. Ze heeft me nu al dagen gekost, en ze stinkt. Ik verspil geen minuut. Zodra ik het leven uit haar weg zie glijden, slaak ik een gelukzalige zucht. Ik hoor gelach in mijn hoofd en ik lach hardop mee. Het voelt als een extra ontlading.

Ik kijk nog eenmaal op haar neer.

DumDum, wat een belachelijke schuilnaam! Demi de Jong had zichzelf beter Verdoemd kunnen noemen, want dat is ze. Correctie: dat was ze.

Ben ik nu zo 'n engerd uit elke misdaadserie op tv? Ik vind van niet. Ik noemde het al eerder: oorzaak en gevolg. Daar komt bij: die series zijn door fantasten geschreven en dit is echt.

Als een roofdier eenmaal mensenbloed heeft geproefd, is het niet meer te houden en blijft het toeslaan. Ik kan me erg goed identificeren met zo'n beest.

Ik heb het druk.

Mij is de wrake.

Gerechtigheid.

Hoofdstuk 3

Donderdag 20 mei 2010

De geur van koffie bezorgde Franka Catini tegenstrijdige emoties die altijd om voorrang streden. Het was iets dat alleen zij begreep. Het bracht de geur van geborgenheid, maar vooral het gevoel geliefd te zijn, al kwam dit gevoel voort uit een heel ver verleden. Bijna ongrijpbaar, maar nog net tastbaar. Soms dronk ze zoveel koffie dat haar maag in opstand kwam. Geen Senseo, want die smaak was niet wat ze zocht. Ouderwetse koffie, die langzaam via het koffiefilter in de pot druppelde en het aroma teder door de ruimte verspreidde, prikkelde pas echt haar zintuigen.

Haar moeder Anne overleed toen ze een peuter was. Ze kon zich haar amper herinneren. Alleen het aroma van koffie, want zij stond ermee op en ging ermee naar bed.

Het was donderdagmiddag vier uur en Franka zat aan haar bureau. Voor haar stond een grote witte mok met dampende koffie. Haar vingers vlogen over het toetsenbord om Judy, alias *Roodhaartje*, een beetje vrolijker te stemmen. Aangezien ze niets anders kon verzinnen had ze zelf voor de chatnaam *FC* gekozen. Haar initialen.

FC: Niet iedereen is onbetrouwbaar. Je moet een beetje op je gevoel afgaan.

Roodhaartje: Ik zou er nooit intrappen.

FC: En wat nu als hij bloedmooi is?

Roodhaartje: Mooi van buiten is meestal lelijk van binnen.

FC: Je gebruikt weer die kam. Je weet wel, alles over één...

Roodhaartje: En je hebt ze nooit voor jezelf alleen.

Franka zag dat Sandra online kwam.

Twintiger: Heb ik iets gemist?

FC: We hebben het over een contactadvertentie.

Twintiger: Spannend! Want?

Roodhaartje: Dat ik daar niet in trap! Genoeg erover.

Twintiger: Geen goede dag vandaag?

Roodhaartje: Mijn ouders en hun gezeik.

Twintiger: *Je moet het huis uit!*

Roodhaartje: *Ik sta ingeschreven bij de woningbouw, maar het schiet niet echt op.*

Twintiger: *Je moet een urgentie aanvragen.*

Een blik op de klok vertelde Franka dat ze aan de late kant was voor het diner met nicht Marly en haar man Walt.

FC: *Ik moet weg. Gaat ons etentje nog door?*

Twintiger: *Zijn we weer aan toe. Details via de mail.*

Franka sloot de laptop af, rekte zich uit en nam een laatste slok koffie. Ze voelde zich wel schuldig dat ze, juist nu Judy wat steun kon gebruiken, moest afsluiten. Gelukkig was Sandra online om haar op te vangen. Ze greep haar mobiel en scrolde naar het mobiele nummer van Marly, die na twee keer overgaan opnam.

‘Ja?’

‘Ik ben wat laat, maar ik stap nu op mijn fiets,’ zei Franka, die probeerde haar jas aan te trekken wat moeizaam ging met een hand. ‘Is Walt al thuis?’

‘Ja.’

‘Je klinkt moe. Voel je je wel goed?’

‘Het moet maar. Ik zie je zo.’

Na het eten begon Franka over het goede contact dat ze had opgebouwd via het forum. In haar handen hield ze een verse bak koffie. Ze voelde zich loom en tevreden. Ze had wel eens verteld leuke contacten te hebben op het internet, maar was nooit in details getreden. Ze vertelde niet waarom ze zich had aangemeld bij *Amice* of waarom de andere meiden dat hadden gedaan.

Terwijl ze aan het praten was, vermeed ze het om naar de sporttas van Marly te kijken die in een hoek van de kamer lag en haar leek te beschuldigen niet net zo’n tas in haar eigen huis te hebben. Marly sportte twee keer per week, iets dat Franka zelf ook eens moest gaan doen.

‘Ik vind het niets met die computers. Ik praat liever met mensen die ik kan zien,’ zei Marly toen Franka was uitgesproken over haar digitale bezigheden. Marly zat gehurkt voor een terrarium waarin hun huisdier opgerold in een hoek lag. Franka verafschuwde de dwergpython Kaa. Ze vond het baksteenrode beest doodeng en kon niet begrijpen dat het stel regelmatig een levende muis in het terrarium losliet. Ze bleven ook rustig toekijken hoe Kaa zijn prooi verorberde. Franka keek veel liever

naar hun andere huisdier, een rood konijn dat in een binnenhok zat.

‘We leven nu eenmaal in een digitaal tijdperk,’ zei Walt tegen zijn vrouw. ‘Je loopt vreselijk achter met je vijfendertig jaar.’

Marly negeerde hem en ging op de bank zitten. Toen keek ze naar Franka. ‘Zien jullie elkaar ook in het echt?’

Franka voelde een warm gevoel in haar buik en knikte.

‘Dan zullen wij je wel stukken minder gaan zien.’ Marly hoestte kort en schraapte haar keel. Haar stem klonk alsof ze net een keelontsteking had gehad, maar zo klonk ze altijd. Ze had als kind zware angina gehad en had er een schorre stem aan overgehouden.

‘Natuurlijk niet,’ zei Franka. ‘Ik chat al acht maanden, en je ziet me nog elke week.’ Daar liet ze het bij, want Marly leek in een niet al te best humeur.

Ook al was Marly vaak moe en soms zelfs onredelijk, Franka was graag bij het stel. Ze hadden haar geweldig opgevangen toen ze er alleen voor was komen te staan.

Haar vader Timothy was na de dood van haar eigen moeder met Ada hertrouwd, een vrouw die de moederrol niet echt met liefde op zich had genomen. Toen Franka achttien was geworden, nu twee jaar geleden, werd haar wereld op zijn kop gezet. Haar vader en Ada waren boodschappen gaan doen, waarna Franka hen nooit meer had teruggezien. Door het auto-ongeluk waarbij ze om het leven waren gekomen, waren ze zo toegetakeld geweest, dat de kisten bij de begrafenis gesloten waren gebleven.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Walt.

Ze voelde zich betrappt. ‘Mijn vader.’ Ze slikte, maar schudde vervolgens het neerslachtige gevoel van zich af.

Franka had als peuter haar pop eens uit de buggy laten vallen, waarmee ze onbedoeld het doodvonnis van haar moeder had getekend. Haar moeder had de pop van de weg gegrepen waarbij ze de vrachtwagen niet had zien aankomen. Haar vader was verscheurd geweest door verdriet. Franka had veel problemen met het feit dat, hoe ze het ook bekeek, haar moeder dood was door haar schuld. Soms kon het haar onverwacht naar de keel grijpen, zeker als ze in oude fotoalbums bladerde. Dan keek ze naar haar moeder die haar in haar armen had en haar eigen blije kindergezichtje, beiden nog niet in het minste opzicht vermoedend wat het lot voor hen in petto had. Haar vader was een wanhopig man geworden die het zwaar had met de opvoeding van zijn dochter. Vanaf het moment dat hij hertrouwde leek zijn leven weer glans te krijgen. Voor Franka lag dat anders. Tot op de dag van vandaag haatte ze de geur van kruidenthee. Ada had niet anders gedronken.

‘Mijn nicht Ada was een stom wijf,’ zei Marly. Haar stem kraakte meer dan anders.

‘Ada was niet slecht voor me, ze kon alleen nooit de moeder zijn die ik nodig had.’

‘Je was ook je vader kwijt, Franka,’ zei Marly.

‘Ik miste de vader zoals hij vóór Ada was ...’

‘Dat bedoel ik!’

‘Maar hij hield wel van me. Oké, ander onderwerp.’

Franka keek naar Walt. Hij knikte gemoedelijk, begreep precies wat ze voelde. Walt was van het kaliber knap maar niet overdreven. Zeker wel de moeite van het omkijken waard. Middelblond haar, groengrijze ogen in een olijk gezicht, iets spitse neus en meestal een stoppelbaardje dat stoer oogde.

Hij werkte als freelance vertegenwoordiger voor jonge bedrijven en zat veel op de weg. Franka was blij geweest dat hij thuis was, want het gebeurde vaak dat ze alleen met Marly at omdat Walt nog aan het werk was. En hoeveel ze ook van Marly hield, de sfeer was gemoedelijker als Walt erbij was. Marly werd vaak wat zwaar op de hand, of was juist heel erg stil. Ze werkte bij Avondlicht, een bejaardentehuis.

‘Ik ga ervandoor,’ zei Marly en trok een jas aan. ‘Avonddienst. Wat ga jij doen?’ vroeg ze vervolgens aan Walt.

‘Er komt een film die ik wil zien en erna op tijd mijn bed in.’

‘Mmm,’ zei Marly en keek naar het konijn. ‘Geef jij Bob te eten? Ik heb een wortel in de koelkast liggen, geef die ook maar.’

‘Zal ik doen. Doe jij die oude De Zwart maar de groeten van me,’ zei hij en grijnsde. Marly vertrok. Tegen Franka zei hij: ‘Dat is een oude mopperkont. Marly moet hem vaak in en uit zijn rolstoel tillen. Heeft ze een hekel aan.’

Franka praatte nog een tijdje met Walt en besloot toen naar huis te gaan. Eenmaal thuisgekomen, startte ze haar laptop op, logde in op het forum, en opende haar Outlook.

Van: Zeg ik lekker niet (Twintiger@hotmail.com)

Aan: DumDum (DumDum@gmail.com), Franka Catini (Franka_1@quicknet.nl), Mooi-rood-is-niet-lelijk (Roodhaartje@live.nl)

Onderwerp: FW: (Te) Buiten

Datum: Donderdag, 20 mei 2010 19:13:38

Er is bij Brasserie Buiten gereserveerd voor zaterdag 5 juni om 20:00. Kunnen we

daarna mooi de kroeg in!

X Sandra.

Franka was blij verrast toen ze zag wie er zojuist online op het forum verscheen.

DumDum: Rustig hier.

FC: Ik miste je al. Had je het zo druk?

DumDum: Druk met dit en druk met dat. Je kent het wel.

FC: Geen last van.

DumDum: Niet iedereen kan het zich permitteren om op zijn luie gat te kunnen zitten.

Franka fronste. Demi wist hoe ze aan haar erfenis was gekomen. Dit was een bak ijskoud water in haar gezicht. Ze had het erg moeilijk gevonden om het aan de meiden te vertellen toen ze zich afvroegen waar zij van leefde, terwijl ze wel aan het solliciteren was, maar nog nergens was aangenomen. En nu dit.

DumDum: Ik ben een beetje cynisch vandaag. Sorry.

FC: Ja, dat merk ik ...

DumDum: Ik heb mijn moeder in de stad gezien, maar heb haar niet aangesproken. Ze leek het erg druk te hebben met een of andere gozer. Ze zag mij toch niet, maar goed, wanneer wel? Ik duik er vroeg in vandaag. Doei.

Franka liep naar de keuken, zette koffie en dacht aan haar vriendin.

Demi was opgegroeid met een vader die overal gevaar zag. Hij wilde van zijn huis een bunker maken, maar voor hij het kon afronden overleed hij. Lang daarvoor was haar moeder al vertrokken, maar haar ouders waren nooit officieel gescheiden. Demi schaamde zich kapot voor haar moeder, wist Franka. Te jeugdige kleding, te jonge vriendjes. Demi was degene die de chatbox had geregeld. Ze had behoefte aan een luisterend oor, aan mensen die wisten wat het inhield om je ongelukkig te voelen, maar tevens luchtig konden zijn. Franka had zich meteen aangesproken gevoeld.

Met de mok liep ze terug naar de huiskamer en nam haar interieur in ogenschouw.

Anderhalfjaar geleden was ze in een opwelling met de witte Ford Ka van Marly naar de Westfriese Beurs gereden, een enorme hal vol nieuwe en tweedehands meubels. Ze koos een prachtige teakhouten boekenkast die nu een hele wand in de huiskamer besloeg. Ze was dol op lezen. Ze had heel wat schilderijen bekeken en toen ze op een exemplaar stuitte dat haar hart een tel liet overslaan, had ze niet eens

naar de prijs gekeken maar het direct gekocht. Het was vrij simpel, maar zo doeltreffend: een raam met daarachter een wit, rond tafeltje waarop een boek lag. Naast het boek stond een robuuste kop met daarin een donkere vloeistof: koffie. Als Franka goed keek kon ze het aroma simpelweg zien, maar met wat fantasie ook ruiken. De kringelende rook was zo miniem dat je er bijna overheen zou kijken.

Franka dronk haar mok leeg en besloot in bed nog wat te lezen. Er lag een superspannende thriller op haar nachtkastje, maar misschien kon ze beter een luchtiger boek nemen. Er zat haar iets dwars waar ze haar vinger niet op kon leggen en wat zich een weg naar binnen had geknaagd.

Hoofdstuk 4

Ik heb geduld getoond, ondanks de stem die ik zo af en toe hoor. Ik heb mijn voorbereidingen getroffen en van uitstel komt niet altijd afstel. Het maakt mijn gevoel van gerechtigheid alleen maar groter, beter en natuurlijker. Toch is tijd mijn vijand gebleken en hoeveel genoeg ik ook uit mijn voorbereidingen put, de tijd is rijp. Dat wordt me ingefluisterd, maar ik weet het al. Ik beseef maar al te goed dat de stem alleen tegen mij spreekt. Geworteld in mijn hersenen, als een octopus die zich met zijn tentakels een weg door mijn ziel baant en de juiste knopjes weet in te drukken en me soms een beeld voor ogen schetst. In feite ben ik nooit alleen, de Folteraar is altijd bij me.

En daar heb ik nooit voor gekozen.

De stad Hoorn bruist. Ik haat de drukte. Kalmpjes loop ik over de Roode Steen, waar de terrassen vol lopen met mensen die alleen willen zuipen en andere mensen bekijken. Ik bekijk moeders met aan hun hand dreinende kleine kinderen. Het is bijna halfnegen, wat doen ze met die kinderen in de stad! Die horen in hun bed te liggen. Toch zie ik ook vrouwen die mijn oog strelen. Aan mijn linkerkant lopen twee dames vrolijk te kletsen met tasjes van diverse kledingwinkels in hun hand. Aan mijn rechterkant een groepje meiden van een jaar of vijfentwintig, genietend van elkaar en de avond die voor hen ligt.

Ja, zo kan het ook.

Maar neem nu eens de vrouw die daar moederziel alleen op het terras zit. Haar schouders hangen naar voren, ze zucht vanuit het diepst van haar tenen. Ze heeft geen moeite gedaan er mooi uit te zien, geen make-up, donkere uitgroei op haar hoofd. Haar benen in een oude joggingbroek gestoken, een verwassen T-shirt dat ooit paars geweest moet zijn. Ze straalt uit dat ze ongelukkig is, dat haar verdriet is aangedaan, dat ze zwaar teleurgesteld is. Ze roert in treurnis in een kopje koffie en laat haar blik afdwalen in de hoop dat ze een gelijkgestemde ziel vindt. Dat ze niet de enige is. Haar blik valt op mij. Ik glimlach naar haar en ze glimlacht onwennig terug, om vervolgens haar volle aandacht op haar koffie te richten. Ik ben natuurlijk niet de aangewezen persoon, maar ik voel met haar mee.

Mijn aandacht wordt getrokken door een stel dat een eindje verderop loopt. Ik zie ze nu voor het eerst samen. Ze lopen niet hand in hand, maar ik voorspel dat dit niet lang gaat duren, want een en een is nog altijd twee. Zij is mooi op een natuurlijke manier. Ze heeft gekozen voor een strakke jeans die haar kontje goed uit doet komen, een laag uitgesneden truitje en niet al te veel make-up. Haar

borsten wippen op en neer en roepen: 'uitverkoop!'. Ze heeft haar blonde haar opgestoken, want ze weet uiteraard dat dit haar smalle gezicht een kwetsbare aanblik geeft. En de meeste mannen houden van kwetsbare vrouwen. Het stel betreedt een restaurant en ik weet dat het wel even kan duren voor ze klaar zijn.

De maand mei geeft onverwacht zomerse temperaturen. Ik gok dat het nu nog zo'n vijftiengraden is, kan iets minder zijn. Ik neem plaats op een terras, verschuif mijn stoel, bestel een biertje en wacht.

Ik heb veel geduld, bestel een tweede biertje, maar laat mijn ogen geen moment van het restaurant wijken, waar het stel zit dat het zo naar de zin heeft met een glaasje wijn, lekker eten en een brandend kaarsje voor de pure romantiek.

'Vieze hoer!' galmt er door mijn hoofd. 'Zag je hoe ze naar hem keek? Die hebben het heel gezellig samen terwijl jij hier zit te wachten!'

De Folteraar.

'Laat je het toe? Laat je jezelf zo vernederen? Spreek tegen me!'

Zwaan kleef aan. Ik houd me stil in het besef dat hij zich aan me heeft opgedrongen. Hij wil een reactie, hij jut me op, maakt me onzeker. Soms kan ik de woede voelen die mijn negeven teweeg brengt.

Zo ook nu.

Als een duistere lichtgloed in mijn geest.

Hoofdpijn dendert als een losgeslagen goederentrein door mijn hoofd. Geschreeuw en flarden van pijn duiken als een duveltje uit een doosje op me af. Zwart voor mijn ogen, afgewisseld door een rode, lachende mond. Ik moet mijn uiterste best doen deze beelden te verdrijven. Ik ben kotsmisselijk, maar ik begrijp de diepere bedoeling wel. Was ik zonder hem zo ver gekomen?

'Stop,' fluister ik. 'Alsjeblieft ...'

Ik sluit een tel mijn ogen en veeg over mijn gezicht. Mijn oksels zijn drijfnat en ik ruik mijn eigen zweetlucht. De pijn neemt af en de beelden verdwijnen. Andere beelden nemen hun plaats in en stoken het hellevuur in mijn ziel tot een ongekende hitte op. Ik wil zelf de baas over mijn gedachten blijven.

Ik word uit mijn razernij gehaald door een groep pubers. Ze gaan luidruchtig aan een van de tafels zitten en voeren het hoogste woord. Een asbak wordt op de grond gegooid.

'Hé, pak eens op,' schreeuwt een slungelige jongen naar een van de meisjes in de groep.

'Doe het zelf, verrekte mongool.' Ze steekt haar middelvinger naar hem op. Gelach weerklinkt, maar de asbak wordt niet opgepakt.

Mijn irritatiegrens is al bereikt. Ik bekijk een meisje van een jaar of vijftien. Ze

lijkt op iemand die me intrigeert, maar die ik tegelijkertijd haat. Ik word ineens opgemerkt en bekeken alsof er iets aan mij mankeert. Ze zijn net een roedel wolven zoals ze samenklitten. Ik drink rustig mijn biertje op en zoals ik al verwachtte, verleggen ze hun aandacht naar iets anders. Naar zichzelf, want dat doet de jeugd nu eenmaal.

Anderhalf uur later komt het stel hand in hand het restaurant uit. Dicht bij elkaar blijven ze staan en het is me overduidelijk dat wordt besproken wat de volgende gang zal zijn. Ik voel de woede opborrelen en tot een kookpunt komen, maar ik slik haar in haar totaliteit in om haar later te kunnen herkauwen. Ik weet dat woede, het gevoel van vernedering, nodig is om scherp te blijven, dus ik beteugel elke emotie.

Ze komen er niet echt uit, want ze blijven maar voor het restaurant staan. Zij giechelt stom, hij strijkt een losgelaten lokje voor haar ogen vandaan. Hoe teder.

Ik bekijk hem eens beter. Hij heeft bruin haar, draagt een of ander kek brilletje waarvan hij waarschijnlijk hoopt dat het hem een intelligente aanblik zal opleveren. Een platgereden poedel heeft nog meer uitstraling, maar is zij niet dol op honden? Hij draagt nette kleding, geen jeans maar een pantalon. Er komt beweging in het stel, en ik ben totaal niet verbaasd dat ze naar het dichtstbijzijnde café lopen. Daar moeten ze dan tien minuten over discussiëren. Als mijn berekening klopt, zullen ze één drankje nemen.

Ik heb de blik in zijn ogen gezien en ik weet wat hij wil. Binnen een kwartier zijn ze alweer buiten en lopen ze haastig naar een donker steegje. Ik sta op. Ik wandel erlangs en kan alleen wat wilde bewegingen zien, maar de geluiden vertellen me voldoende. Ik moet me inhouden de steeg in te lopen om hen beiden, terwijl ze nog in elkaar zitten, te straffen. Het is geen liefde die ze samen delen, het is geen verlangen van gelijkgestemde zielen. Het is pure lust. Ik ga met mijn rug tegen een muur staan en wacht kalm af, terwijl de stem in mijn hoofd onstuimig gromt door de seksuele spanning daar in die steeg. Op mijn huid tekent zich kippenvel af. Ik raak er geagiteerd van.

Na een paar minuten hoor ik hun stemmen. Ze klinken opgewonden, ze hebben zojuist iets heel spannends gedaan waarbij iedereen hen had kunnen betrappen.

‘En nu een lekker wit wijntje, John,’ klinkt een meisjesachtige stem.

‘Ik vond het heel gezellig met je, maar ik moet morgen weer vroeg op,’ antwoordt hij. Ik wist het! ‘We houden contact, goed?’ eindigt John op een toon die aangeeft dat hij het erg lekker heeft gevonden, maar er nu wel klaar mee is. Klaar met haar is.

‘Wat flik jij nou? Je was toch zo gek op het nachtleven? Het is pas halfelf!’

Haar woorden blijven in de lucht hangen en ik ben zeer benieuwd naar zijn antwoord. Dat blijft uit dus ik besluit eens even om het hoekje te kijken. Hij aait haar over haar wang en windt een haarlok om zijn vinger. Hij fluistert iets in haar oor dat ik niet kan verstaan, maar aan haar ontspannen houding te zien, bezorgt het haar veel genoeg. Vervolgens geeft hij haar een kus, legt zijn hand om haar goedgevormde billen, duwt zijn bekken nog eens tegen haar aan, waarna hun wegen zich scheiden. Hij loopt rechtdoor en ik weet dat hij zijn auto bij het IJsselmeer heeft gezet. Ik bekijk Giecheltje met een dampende woede.

'Jij gaat haar ook neuken!' zegt een opzweepende stem.

De Folteraar wordt altijd opgewonden van welke penetratie dan ook.

Drie dagen later zit ik in mijn auto vrijwel in het donker achter mijn laptop. Ik ben niet eerder in deze straat geweest. Er is geen hond te zien, maar ook al zou dat wel zo zijn: geen mens kijkt er tegenwoordig nog van op als ergens iemand in zijn auto zit. Naast me ratelt een printer. Het is een groot pak waar ik wel even zoet mee ben, maar dat geeft niets. Ik ben in het bezit van een grote dosis geduld.

Geduld wordt vaak enorm onderschat. De een zegt dat het is aangeboren, maar daar ben ik het niet mee eens. Geduld moet je jezelf aanleren, goedschiks of kwaadschiks. En dat is soms hard werken.

Vrouwen, voornamelijk jonge vrouwen, zitten dom in elkaar. Lukt het met de een niet? Dan de volgende maar en het liefst zo snel mogelijk, alles om maar niet alleen te zijn. Ik vreet de tekst op, een enkele passage doet me rillen. Rillen van kwaadheid, maar ook van verlangen. Het verlangen naar de dood, maar niet de mijne. Nee ...

Die losse blonde pluk, zijn vinger die de lok omstrengelde.

Dat beeld blijft me bij, opent elk duister deurtje van mijn geest en laat zich moeilijk sluiten.

Ik schuif de prints aan de kant, voel de warmte van de laptop op mijn schoot, open MSN en laat mijn vingers het werk doen. Ze is online en ik ben niet verbaasd. Ze smacht naar me. Wat is ze nieuwsgierig naar de man die zoveel beloftes in zijn woorden legt.

Doggie: Je moet het vertrouwen in mannen terug zien te krijgen en daar wil ik je graag bij helpen.

Lauwtje: Dat kan ik echt warderen. Meen ik serieus.

Doggie: We chatten nog maar kort, maar het is alsof ik je al veel langer ken.

Lauwtje: Ik bgin de teleurstelling al te vrgeten. Hij heeft me gbruikt, maar jij makt

het weer helemaal goed.

Ze typt zo snel dat ze niet opmerkt dat het vol tikfouten zit. Behoorlijk ergerlijk en ik moet me bedwingen haar op haar vingers te tikken.

Doggie: Je moet het niet verkeerd opvatten, maar ergens kan ik het geen enkele man kwalijk nemen dat hij je graag wil. Je bent zo vreselijk mooi.

Lauwtje: *bloos* Was nog wel een hele oude foto die ik je stuurde.

Doggie: Ik heb geduld, want jij bent het wachten waard.

Lauwtje: Ik dacht later dat hij misschien getrouwd was.

Doggie: Dat maakt het voor jou nog erger natuurlijk.

Lauwtje: Haha, nee hoor helemaal niet. Hij krijgt thuis niet genoeg, anders gaat hij het niet bij een ander zoeken. Ik zit er niet mee. Maar wat ga jij doen om mijn vertrouwen in mannen terug te geven?

Doggie: Wacht maar af. Vertrouwen is belangrijk, dus hou dat vast.

Lauwtje: Ik vertrouw je. Idioot na mijn laatste ervaring, maar ik vertrouw je.

Doggie: Goed zo schat. Ik heb namelijk een geheim wapen.

Lauwtje: Spannend!

Doggie: Dat wordt het zeker en het zal je bevallen.

Ik vertel haar dat ik de trotse eigenaar van drie honden ben, allemaal uit het dierenasiel, en dat ik overweeg er een katje bij te nemen. Ik heb zelf een plaatje van een onbestemd vuilnisbakkenbeest als avatar. En dan mijn gekozen naam. Hilarisch.

Lauwtje: Dierenasiel? Wanneer was dat dan?

Doggie: Dat is alweer tien jaar geleden. Bul, Spike en Jitta zijn al oudjes.

Lauwtje: En wil je een kat uit het asiel? Dat zou geweldig zijn want ...

Doggie: Natuurlijk uit het asiel. Een weerloos katje dat niemand anders wil.

Ik typ dat ik een afspraak heb.

Lauwtje: Jammer! Ik ben heel erg benieuwd naar je geheime wapen. Ik kijk er nu al naar uit én naar jou. Lekker ding!

Ik sla uit pure woede met mijn vuist tegen het dak van mijn auto. Denkt ze nu echt dat ik zo graag met haar typ? Ik klik woest op een icoontje op mijn desktop en

scrol door bestanden.

Zij is er weer zo een! Het soort dat de Folteraar in mijn hoofd laat gillen om gerechtigheid. Hij kan zijn kop niet houden, overstemt elk geluid zodat ik een enorme hoofdpijn krijg. Ik kan mezelf niet eens horen denken.

Ze wil me zien?

Ze zál me eerder zien dan haar lief is.

Hoofdstuk 5

Zaterdag 5 juni 2010

De auto van Marly stond niet voor de deur. Franka zette haar fiets op de standaard, stapte over een pot lavendel en keek door het raam via de voorzijde van het huis naar binnen. Marly stond in de keuken gebukt en greep iets uit het onderste kastje. Een deegroller. Ze haalde het een en ander uit de koelkast en zette het op het aanrecht. Net op het moment dat Franka op het raam wilde kloppen, bleef ze in haar beweging steken. Marly steunde op het aanrecht, hief de deegroller en liet die met een klap neerkomen. Toen nog een keer. Bij de derde keer klopte Franka hard op het raam.

Marly keek om en legde de deegroller op het aanrecht. De voordeur ging open. ‘Jij rook vast de koffie.’

‘Eh, ja. Waar is je auto?’

‘APK. Als hij wordt goedgekeurd, kan ik hem morgen weer ophalen.’

Franka liep de huiskamer in.

‘Ga maar zitten,’ zei Marly. ‘Lust je er een stroopwafel bij?’

‘Nee, dank je. Wat ben je aan het maken?’

‘Pizza,’ zei Marly vanuit de keuken. ‘Ik maak het deeg zelf.’

Er zat Franka iets helemaal niet lekker. Ze kon er haar vinger niet opleggen. Ze stond op en liep naar de keuken. Haar blik werd getrokken door de deegroller. Er lag geen meel op het aanrecht, en was een deegroller niet om te rollen in plaats van te slaan?

‘Wil jij de koffie even mee naar de huiskamer nemen?’ vroeg Marly. Ze ging op de bank zitten. Franka zette een kop op tafel, de andere hield ze vast.

‘Je ziet er leuk uit,’ zei Marly. ‘Ga je soms ergens heen?’

‘Uit eten.’ Franka bekeek Marly onderzoekend. Ze zat met een been over het andere en had haar handen ertussen gestoken zoals ze vaker zat. Ze droeg vrijetijdskleding en had zich subtiel opgemaakt. Op haar wangen zat een blos die je gezond zou kunnen noemen.

‘Dan hoef ik je dus niet uit te nodigen voor het eten?’ vroeg Marly.

‘Nee, dank je wel.’

Marly leek heel ontspannen. Tevreden.

‘Walt wil dat Bob naar buiten gaat,’ zei ze. ‘Maar ik niet.’

Franka keek naar het rode konijn dat languit in zijn hok lag. Ze begreep Walt wel,

want Bob was een flinkerd en dit hok leek wat aan de krappe kant.

‘Walt is handig en kan zo een groter hok voor hem maken,’ zei ze.

‘Ik vind het zielig om een konijn eenzaam in de tuin te zetten,’ zei Marly. ‘Ik laat hem binnen rondlopen en zo heeft hij ook zijn beweging.’

‘Hoe oud is hij eigenlijk?’ vroeg Franka.

‘Geen flauw idee. Ik heb hem bij de konijnenman vandaan, die vent op de Dorpsstraat. Deze lieverd liep los en kwam meteen naar me toe. Ik kon dit binnenhok trouwens heel goedkoop overnemen.’

Franka knikte, want dit wist ze al. Ze dronk haar koffie, gaf Marly een kus en stapte op haar fiets.

Franka parkeerde haar fiets in het daarvoor bestemde rek en zette hem op slot. Het was bijna acht uur en ze hoopte dat ze niet de laatste zou zijn. Ze opende de deur van Brasserie Buiten en voelde haar maag knorren bij het ruiken van diverse kruidige geuren.

Ze werd begroet door een jonge, blonde serveerster die vroeg of ze gereserveerd had. Franka knikte, noemde de achternaam waarop de reservering stond en de serveerster nam haar mee naar het buitenterras. Binnen was de brasserie in rood, wit en limegroene tinten ingericht. Betimmerde wanden, muurschilderingen en kleurige lampen gaven het geheel een warme sfeer. Het terras had witte tafels met limegroene stoeltjes en een coniferenheg met verschillen in hoogte, waardoor het terras van buitenaf zichtbaar werd. Het was ruim opgezet en had een mediterrane uitstraling door de pergola met druivenranken en druiventrossen. Haar vriendinnen Sandra Savira en Judy Vrede waren er al en hadden een tafeltje onder de druifjes gekregen.

‘Ik heb alvast een wit wijntje voor je besteld,’ zei Sandra en gaf haar het glas aan. ‘En een biertje voor Demi, maar ze is er nog niet.’

Franka merkte op dat Judy er slecht uitzag. Zelfs de make-up kon de wallen onder haar ogen niet verhullen. Judy nam een slok wijn, leek het niet te proeven en nam nog een slok. Met een trillende hand zette ze het glas weer op tafel en keek schichtig om zich heen.

‘Ik ben hier eind mei met Kelvin geweest,’ zei ze ineens zonder enige inleiding.

‘Klinkt niet alsof het een succes was,’ zei Franka.

‘Liefdesverdriet kunnen wij genezen,’ zei Sandra. ‘Wie is Kelvin? Ik heb je niet eerder over hem gehoord. Hij is toch niet getrouwd?’

‘Welnee.’ Judy keek alsof ze ineens aan die mogelijkheid dacht. ‘Dat denk ik niet tenminste.’

‘Vertel!’ riep Sandra iets te luid.

Judy gaf geen antwoord, maar keek naar haar hand waarin ze haar mobiele telefoon had. Ze rommelde er wat mee, legde hem op tafel en liet haar blik erop rusten. Ze slaakte een zucht die vanuit haar tenen leek te komen. Franka moest moeite doen niet haar voorbeeld te volgen.

‘Ze zeggen wel eens dat je je ouders uitkiest. Ik heb dan een afschuwelijke fout gemaakt.’

‘Ik weet er alles, maar tegelijk niets van,’ reageerde Sandra. ‘Ik weet alleen dat ik niet was waarop werd gehoopt, anders zou ik niet als baby te vondeling zijn gelegd.’

Franka keek Sandra begrijpend aan en soms was dat voldoende. Sandra had buiten op de trap van het politiebureau gelegen. Ze werd door een paar lieve mensen geadopteerd, maar had er tijdens opgroeien toch een knauw van gekregen. Ze had het haar adoptieouders niet gemakkelijk gemaakt.

‘Ga verder, Juud,’ zei Sandra luchtig. Ze kon prima over ouders in het algemeen praten, zolang het maar niet de hare waren.

Er rolde een traan over Judy’s wang die ze meteen wegveegde.

Sandra schudde een sigaret uit haar pakje en stak hem aan. ‘Je bent depri om een gozer, begrijp ik. Gooi het er maar uit, dat lucht op.’

‘De ochtend van mijn afspraak met Kelvin -’ Judy hief haar hoofd en glimlachte plichtmatig naar de blonde serveerster die geluidloos was komen aanlopen.

‘Hebben jullie al een keus kunnen maken?’ vroeg ze.

Franka keek naar het menu dat voor haar lag. De bestelling was snel gedaan. ‘Kun je nog heel even wachten met opdienen? We verwachten nog iemand.’

‘Ik heb Demi al gebeld, maar ze heeft haar mobiel uitstaan,’ zei Sandra. ‘We geven haar nog een kwartier, goed?’ Franka vond het best.

‘Mag ik nog een witte wijn?’ vroeg Judy.

‘Natuurlijk.’

De serveerster vertrok. Een klein briesje gaf de bladeren in de pergola een duwtje waardoor ze een vrolijke beweging maakten, maar Franka voelde kippenvel op haar armen.

‘Juud, ga verder,’ zei ze.

‘Ik wacht liever op Demi.’

‘Want?’

‘Omdat ik een brandende vraag voor haar heb.’

‘Ondertitels aan, want we volgen je niet, schat,’ zei Sandra.

‘Eind mei, het was op een donderdag, moest ik werken,’ begon Judy, die haar mobiel uitzette en in haar tas liet glijden. ‘Ik heb nooit een baan als verkoopster geambieerd en zeker niet in de jeansstore van mijn ouders.’

‘Je woont ook al in het appartement erboven,’ onderbrak Sandra haar. ‘Je zult vaak het gevoel hebben dat je er niet onderuit komt, maar ik zou eens fijn naar een andere baan gaan zoeken.’

Judy ging er niet op in. ‘Nu is het zo, en dat wisten jullie niet, dat ik al een tijdje chat met een heel leuke vent.’

‘Kelvin,’ raadde Sandra, die erg in haar nopjes leek omdat Judy eindelijk iets duidelijker werd.

‘Ja.’

Franka keek om zich heen naar de andere gasten, die ontspannen aan hun drankjes nipten, smakelijk aten en vrolijke conversaties voerden. De serveerster kwam terug en zette met een vriendelijke glimlach het glas witte wijn voor Judy neer.

Judy nam een grote slok en sprak verder. ‘De ochtend van mijn date met Kelvin hadden mijn ouders weer eens ruzie. Ik was in een uitgelaten stemming. Kelvins mails waren superleuk, ik had er zo’n zin in.’ Een kwetsbare glimlach brak door omdat ze overduidelijk teruggacht aan zijn mailtjes. ‘Mijn ouders wilden dat ik die avond de koopavond zou draaien. Gingen ze, wat waren ze plotseling eensgezind, tegen *mij* tekeer. Maar ze hadden me met geen tien paarden kunnen tegenhouden. Kelvin wist die avond haarfijn uit te leggen dat mijn ouders hun eigen verantwoordelijkheden hebben. Dat ze eeuwig ruzie maken is hun keuze, niet de mijne. Hij zei dat ik op mezelf moest gaan wonen.’

‘Nou,’ zei Sandra, die al een tijdje zichtbaar op hete kolen zat om haar mening te geven. ‘Kelvin heeft natuurlijk helemaal gelijk. Zoek een andere baan en laat je ouders lekker de klere krijgen.’

‘Ik sta ingeschreven als woningzoekende, ik kijk ook rond voor een andere baan, maar het blijven mijn ouders.’ Judy ging er verder niet op door. ‘Maar jullie begrijpen dat ik in Kelvin een ware vriend had gevonden. Dacht ik.’

‘Dacht je dat echt?’ stelde Sandra een retorische vraag. ‘Wacht, laat me het anders formuleren. *Heb* je een ware vriend in Kelvin gevonden?’

‘Hij was gladgeschoren, had donkerblond, kort haar en een mond om te zoenen. Hij was onderhoudend, iets ouder dan ik aanvankelijk had gedacht. Hij was heel trendy gekleed. Jullie weten dat ik wel een beetje merkgeil ben.’ Na deze woorden trokken haar mondhoeken een beetje omhoog. Het kon het begin van een glimlach zijn.

‘Vertel eens iets nieuws,’ zei Franka, die hoopte dat de glimlach zou doorzetten en de avond alsnog gered zou zijn. Ze moest van haar ouders tijdens haar werk kleren dragen die ze in de jeansstore verkochten. Ze voelde zich net een wandelende reclamezuil, zei ze wel eens. In haar vrije tijd wilde ze dan ook alleen kleren aan die

absoluut niet in de zaak van haar ouders te vinden waren.

‘Ik had online een onwijs mooi rood lingersetje gekocht, want ik wilde dat hij me mee naar zijn huis zou nemen om eens los te gaan.’

‘En ging je los?’ vroeg Franka. De spraakwerval was wel weer teruggekeerd, maar waar je bij Judy voor het merendeel werd ondergespetterd met leuke anekdotes, voelde het deze keer aan alsof er met modder werd gegooid.

‘Ja, maar dat had ik beter niet kunnen doen.’

‘Je bent toch niet zwanger?’ Sandra keek geschrokken naar het wijnglas dat alweer leeg bleek te zijn.

‘Nee, maar het viel gewoon allemaal erg tegen.’

De serveerster was er weer. ‘Ik zie dat jullie vriendin er nog niet is. Zal ik het eten toch maar opdienen?’

Franka keek naar het biertje van Demi waarvan het schuim allang was verdwenen. ‘Ja.’ Ze hoorde zelf hoe lamkendig ze klonk. Ze werd altijd erg slapjes als ze een bepaalde situatie het hoofd niet kon bieden, als ze geen oplossing voor een bepaald probleem wist.

‘Ga verder,’ zei Sandra tegen Judy, zodra de serveerster vertrokken was.

‘Kelvin liet weten dat het leuk was geweest, maar dat het met deze avond zou eindigen.’

‘Een ongelooflijke lul dus,’ concludeerde Sandra.

‘Ik zit jullie hele avond te vergallen. Kijk, daar komt het eten,’ wees Judy.

‘Je vergalt niets, want daar zijn we vriendinnen voor,’ zei Sandra.

‘Laten we daar maar eens op proosten dan.’

Het feit dat Demi er nog steeds niet was, en, dat wist Franka zo goed als zeker, ook niet zou komen, gaf haar een miserabel gevoel. Kijken naar die lege plek aan tafel bezorgde speldenprikjes in haar nek. Franka deed een greep in haar tas, zocht in haar mobiel het nummer van Demi en was, ondanks dat ze het wel kon raden, teleurgesteld toen ze merkte dat het toestel van haar vriendin uitstond.